

málo dnů, kdežto normální vystoupení vody z řeky Tiché Orlice nemůže působiti potíží pravidelné docházce dítek z P. do školy v Ú., ježto zasahuje jen prolákliny, které lze snadno obejít nebo vozem přejeti.

Jestliže za tohoto stavu šetření vycházel žal. úřad ze zjištění, že cesta z P. ke škole v Ú. jest v inundační části pravidelně každoročně i vícekrát do roka zaplavena tou měrou, že je pro školní mládež zcela nepoužitelnou, aniž při tom rozeznával mezi případy normálního vystoupení vody z břehů s jistou pravidelností se dostavujícího a mezi případy abnormálního zatopení inundačního území, a jen na tomto podkladě dospěl k závěru, že fysická výkonnost školních dítek při docházce do školy v Ú. není stejná jako při docházce do školy v H. a že proto nelze neuznati, že by přeškolení do H. bylo zlepšením školní docházky, nemá závěr ten dostatečné opory ve spisech, ba jest s nimi v rozporu. K tomu přistupuje, že cesta z P. do H. jest podle výsledku místního šetření po stránce technické, terainu i atmosférického vlivu méně příznivá docházce školní než cesta do Ú. a že žal. úřad se s touto skutečností nevypořádal ani nezaujal stanoviska k tomu, lze-li v přerušení školní docházky, jež nastalo v 5 letech 7krát, v trvání 19 dní, v poměru k celkovému počtu dnů školní docházky v těchto letech spatřovati skutečnost, jež jest s to odůvodniti závěr, že poměry komunikační na cestě z P. do Ú. jsou toho rázu, že docházka do dosavadní školy jest spojena s obtížemi, jež brání pravidelné účasti dítek na školním vyučování a že i proto přeškolením obce P. do H. se získá snadnější návštěva školy.

Není tedy závěr žal. úřadu podložen výsledky šetření a není úplný.

Č. 11.943.

Řízení správní. — Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: * Za platnosti § 195 zák. o sociálním pojištění č. 221/1924 Sb. jest legitimaci okr. nemoc. pojišťovny ke stížnosti k nss-u proti povolení restituce in integrum na Slov. a Podk. Rusi posuzovati podle § 457 zák. čl. I:1911.

(Nález ze dne 28. května 1935 č. 17.648/34.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Mukačevě proti zemskému úřadu v Užhorodě o navrácení v předešlý stav.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřipustnost.

D ů v o d y: Proti platebnímu výměru stěžující si okr. nemoc. pojišťovny v Mukačevě z 22. prosince 1930 podal Dr. Karel K. stížnost. Rozhodnutím ze 14. března 1931 odmítl měst. notářský úřad v Mukačevě stížnost pro opožděnost, ježto byla podána u okr. nemoc. pojišťovny po uplynutí 15denní lhůty stížnostní.

Žádost o navrácení v předešlý stav proti zmeškání stížnostní lhůty, kterou podal Dr. Karel K. dne 30. března 1931, zamítl městský notářský úřad v Mukačevu rozhodnutím z 30. prosince 1931 podle § 85 vl. nař. č. 8/1928 Sb., ježto žádost restituční podána byla teprve dne 1. dubna 1931, tedy po uplynutí 15denní lhůty, počítané ode dne 26. ledna 1931, kteréhožto dne podle názoru úřadu odpadla překážka, ježto ten den

žadatel stížnost skutečně podal, avšak již opožděně. K odvolání Dra K. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím rozhodnutí úřadu první stolice a přikázal mu, aby vydal nový výměr podle § 85 vl. nař. č. 8/1928 Sb. vzhledem k tomu, že žadatel Dr. K. předložil nové lékařské vysvědčení.

Uvažuje o stížnosti musil se nss především z úřední povinnosti zabývatí otázkou, zda jest stěžující si pojišťovna legitimována ke stížnosti, a zodpověděl tuto otázku záporně z těchto důvodů:

Především dlužno uvést, že pro navrácení v předešlý stav nelze v tomto případě použití předpisů § 84 vl. nař. č. 8/1928 Sb. Podle předpisu § 195 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., který platil v době vydání nař. rozhodnutí, připouští se navrácení v předešlý stav podle obdoby civ. řádu soudního. V tomto případě nutno tudíž použití předpisu uher. civ. řádu soudního (zák. čl. I:1911) a nikoli předpisů vl. nař. č. 8/1928 Sb. V té příčině pak stanoví § 451 uher. civ. řádu soud. (zák. čl. I:1911), že restituce jest přípustná, když strana nebo její zástupce bez zavinění zmeškala konečnou lhůtu, za jakouž se pokládá jen taková lhůta, která je v zákoně za konečnou výslovně prohlášena (§ 451/2 civ. ř. s.). Lhůty k podání opravných prostředků prohlašuje zákon za lhůty konečné (tak stanoví § 480 v příčině odvolání, § 256 v příčině dovolání a § 552 v příčině stížnosti) a proti účinkům jejich zmeškání lze se tudíž podle § 451 c. ř. s. domáhati navrácení v předešlý stav. Toto ustanovení platí obdobně o restituci lhůty k podání stížnosti proti platebním výměrům okr. nemoc. pojišťovny (§§ 192, 239 zák. č. 221/24 Sb.), která jest lhůtou konečnou.

Nss nemohl shledati, že by důvodným bylo tvrzení st-lky, že nař. rozhodnutím byla porušena její subj. práva. V řízení před nss-em může jako st-l vystupovati jenom ten, kdo v řízení správním měl postavení procesní strany, t. j. měl právo k podání opravného prostředku. V řízení restitučním by však st-lka mohla míti takové postavení procesní strany jen v těch případech, kde civ. soud. řád připouští právo stížnosti také proti povolení restituce. Stížnost takovou připouští však § 457/2 civ. řádu soud., kterého jest zde obdobně použiti, jen v tom případě, že žádost o navrácení v předešlý stav byla podána po uplynutí šestiměsíční konečné lhůty stanovené v § 452 a počítané ode dne zmeškání, nebo že soud (úřad) povolil navrácení v předešlý stav v případě zmeškání takové lhůty, při které zákon restituci vylučuje. O žádný z těchto případů zde nejde a stížnost sama to ani netvrdí ani ze spisů to neplyne. V řízení restitučním, o které tu jde, byla by tudíž st-lka neměla vůbec práva stížnosti (kdyby byl na př. úřad první stolice restituci povolil), neměla tedy v tomto správním řízení postavení procesní strany a proto nemá ani práva stěžovati si k nss-u.

Č. 11.944.

Policejní právo trestní: I. Platnost vyhlášky zem. presidenta v Praze z 9. dubna 1931 č. 180.236 o úpravě campingu a trampingu.